

ALTIJD ANDERS

Ingrid Kluvers

ALTIJD ANDERS

moon

© Ingrid Kluyvers en Moon, 2016
Omslagontwerp: Ingrid Bockting
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 2835 7
ISBN 978 90 488 2836 4 (e-book)
NUR 284

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Els, Manuel, Izaira en Sacha

*Ik ben onderweg
Ik kijk als een held
Reis naar een vreemde planeet
Met jouw naam...*

Loop der dingen / Spinvis

Proloog

Pas na een paar seconden dringt het tot me door dat ik het zelf ben die zo hard zit te trillen. Het is niet mijn mobiel, want die heb ik gewoon in mijn ene hand terwijl ik met de andere probeer het hoofd van mijn oma te ondersteunen. Mijn benen lijken van iemand anders, ik weet niet meer hoe ik ze onder controle moet krijgen. Mijn oma kreunt zacht. Er valt een streep licht door het kelderraam en ik zie hoe wit ze is. Bijna net zo geelwit als alle geitenkaas die ze in haar val van de keldertrap heeft meegesleurd. De vloer ligt bezaaid met klodders wrongel. Het kostte moeite om er niet op uit te glijden. Ik ben naast haar op de grond gaan zitten. Vochtige smurrie kruipt nu koud door de stof van mijn spijkerbroek, ik ril bijna harder dan mijn oma.

‘Stom hè,’ herhaalt ze met een stem die zwakker wordt, haar ogen vallen steeds dicht.

Ik klop tegen haar wang. ‘Oot, Oot, je moet wakker blijven, ga niet dood, alsjeblieft,’ smee ik en uit alle macht probeer ik mijn opkomende tranen weg te slikken.

Ze slaat haar ogen op en probeert me bemoedigend toe te lachen. ‘Zo makkelijk kom je niet van me af,’ brengt ze met moeite uit.

Deze keer is ze niet in staat om mij met haar relativiserende grappen gerust te stellen. Paniek raast door mijn borstkas, jaagt mijn hartslag op tot een duizelingwekkende hoogte. Waar blijft die ambulance? Volgens mij heb ik ze al uren geleden gebeld. Dat het intoetsen van 112 zo ingewikkeld kon zijn, had ik me nooit gere-

aliseerd. Mijn vingers waren stijf van de stress. Hoe lang lijkt het geleden dat ik nietsvermoedend de eetkeuken binnenstapte en dat onze hond over zijn toeren tegen mij op bleef springen? Waarom duurde het zo lang voordat tot me doordrong dat er iets ernstigs aan de hand moest zijn? Coos is altijd bij Oot en waar mijn oma gaat, volgt Coos. De hond alleen in de keuken was achteraf gezien al een slecht voorteken.

Nadat ik de gang in liep, zag ik dat de kelderdeur openstond. Coos wrong zich vliegensvlug langs mij en bleef wild blaffend boven aan de trap staan. Ik trok haar opzij, keek naar beneden en zag mijn oma doodstil onder aan de trap liggen. ‘Oot!!!!’ krijste ik en ik hoorde mijn eigen stem hol nagalmen in de diepte, terwijl ik met drie treden tegelijk de trap afstormde. Ik knielde naast haar neer. Ze deed met moeite haar ogen open en mompelde: ‘Ik heb iets stoms gedaan. Het spijt me Joop, ik sta zo wel weer op.’ Ze probeerde te bewegen en verkrampte meteen van pijn.

Wat moest ik doen, wat kon ik doen? Als een kreupel konijn schoot ik de trap op, racete naar de zitkamer, trok een plaid van de bank, rende weer naar de kelder en waadde door de glibberige zoi. Oot lag er merkwaardig bij. Tijdens een EHBO-les op school zeiden ze dat je een gewonde zo min mogelijk moet aanraken. Alles wees erop dat ze zwaargewond was. Ondanks mijn zenuwen is het gelukt om behalve 112 te bellen, ook iets in te spreken op de voicemail van mijn vriendinnen, waarschijnlijk onverstaanbaar, maar hopelijk alarmerend genoeg. Zelfs bij mijn beste vriend Dennis heb ik een bericht achtergelaten, hoewel hij mij niet meer wil zien. Het liefst zou ik Sophie bellen, maar dat durf ik niet.

In de verte hoor ik sirenes, eindelijk de ambulance. Het geluid komt steeds dichterbij. ‘Wakker blijven, alsjeblieft niet gaan slapen, Oot,’ zeg ik schor. Gierende remmen, geratel van opspattend grind voor ons huis. De achterdeur is open, ik hoop dat ze niet zijn vergeten wat ik ze stotterend probeerde uit te leggen. Zware voetstappen dreunen door de gang. Mensen overleggen in walkie-

talkies. Ik probeer te roepen, maar mijn stem begeeft het. Er komt alleen een raar gegrom uit mijn droge keel.

‘Hier, hier moeten we zijn,’ hoor ik iemand roepen. Blauwe benen met grijze strepen stormen de trap af, de kelder vult zich met vreemde mensen. Vliegensvlug leggen ze mijn oma op een brancard, sjoeren haar vast en tillen haar naar boven. Gelukkig hebben we een grote kelder met een brede trap.

‘Wonen jullie hier alleen?’ vraagt een verpleegkundige.

‘Gelukkig niet. Mijn vaders en moeders wonen hier ook,’ antwoord ik.

‘Waar zijn die dan?’

‘Die zijn op reis.’

‘Toe maar,’ zegt de broeder vriendelijk.

‘Ja, ziet u, dit was niet de bedoeling,’ verdedig ik al mijn afwezige ouders, ‘niemand kan hier iets aan doen. Ik heb twee vaders en twee moeders, dat is best veel, maar als die toevallig allemaal tegelijk onbereikbaar zijn door familieomstandigheden, dan sta ik er hier moederziel alleen voor als mijn oma... als mijn oma...’ stotter ik, maar er is geen tijd voor mijn verhaal.

De deuren van de ambulance worden dichtgeslagen. Ineens staat Mees naast me, ze probeert me gerust te stellen en verzekert me dat zij met Juul ons huis zal afsluiten. Op aanwijzing van de chauffeur spring ik naast hem in de ambulance. Vanaf die plek kan ik Oot in de gaten houden. De verpleegkundige zet een zuurstofmasker op haar gezicht. Mijn kaken klapperen ongecontroleerd op elkaar, ik moet mijn gezicht vasthouden om het te stoppen. In volle vaart racen we naar het ziekenhuis. Vanaf nu wordt alles anders, voor altijd anders.

1

Drie maanden eerder

Slaperig probeer ik met mijn mobiel nog dieper onder mijn dekbed weg te kruipen, me af te sluiten voor de woordenstroom van mijn zusje. Ze heeft mij wakker gebeld en opgewonden vertelt ze dat ze ‘hem’ heeft gevonden. Het duurt even voor ik begrijp dat ze met ‘hem’ onze onbekende grootvader bedoelt.

‘En weet je waar hij woont?’

‘Nee, geen idee,’ antwoord ik vermoeid. ‘Ik ken die man niet, dus hoe zou ik het moeten weten?’

‘In Mers-les-Bains naast Tréport. Het was nog een heel gedoe om hem te vinden, maar hij wil met ons praten!’ toetert Emma in mijn oor. Het zal wel, ik ben te moe om zelfs maar te doen alsof het me interesseert.

‘Waarom is dat nu belangrijk? We zouden morgen toch skypen?’ vraag ik.

‘Doe niet zo stom,’ zegt ze geïrriteerd, ‘en stel je niet aan, het is pas halfelf. Joop, dit is belangrijk nieuws, dit gaat over onze familiegeschiedenis. Je bent toch mijn zusje!’

‘Inderdaad, je halfzusje om precies te zijn. En mij heb je ook ooit gevonden.’ Ik rek me uit en gaap.

‘Die vader van Alain, onze opa dus, is net als ik een fanatieke zeiler, leuk hè! De zee zit gewoon in mijn genen! Fantastisch toch?’

‘Heel opmerkelijk, maar had me lekker eerder gebeld. Nu heb ik het koud, ik wil slapen, laat me met rust.’

‘Doe niet zo moeilijk!’

‘Ik doe niet moeilijk, bovendien kan ik je verzekeren dat onze vader hiervan gaat balen. Hij heeft al in geen honderd jaar contact met die man gehad en dat lijkt me niet voor niets.’

Aan de andere kant valt een stilte. Ik hoor haar zuchten, ze broedt kennelijk op een nieuw tegenargument. Snel maak ik gebruik van haar zwijgen.

‘Sorry Em, maar ik heb geen behoefte aan een Franse grootvader die ik op straat niet zou herkennen. Ik heb genoeg ouders en grootouders die allemaal van me houden. Nog meer is *too much, c’est trop*, dat kan ik niet aan. Doe wat je niet laten kunt...’

‘Dan ga ik alleen.’

‘Wanneer?’

‘Wat kan het je schelen als je toch niet meegaat?’

‘*Give me a break...* Je komt toch met Kerstmis bij Alain en Valentijn logeren, dan hebben we het er wel over.’

‘Dat duurt me te lang, dat is pas over zes weken.’

‘Ga eerst gezellig met hem chatten via Facebook. Daar ben je goed in! Deed je met mij ook, weet je nog? Succes verzekerd.’

Hier is ze even stil van. Ik kruip met mijn mobiel nog dieper onder de dekens.

‘Met jou lag dat anders. Die man is vijftachtig en zijn tweede vrouw is net overleden. Hij is eenzaam,’ probeert ze me te overtuigen.

Mijn oor begint te gloeien en ik heb moeite om mijn ogen open te houden.

Mijn zusje kan fors drammen, vaak net zo lang tot ze haar zin krijgt, maar wat mij betreft gaat dat vandaag niet meer gebeuren. Ik gaap nog wat harder. Dat helpt. Eindelijk houdt ze haar mond en grijp ik mijn kans om ons gesprek te beëindigen. ‘Bonne chance en laat me weten hoe het is geweest met onze nieuwe opa. Geef hem alvast mijn groeten. Morgen heb ik een SO Grieks en ik moet repeteren met de band. Volgens mij zit jij voor je eindexamen, dus ik begrijp niet waar je de tijd vandaan haalt. Als ik jou was zou ik wachten met je zoektocht tot daarna.’

‘Als ik ga, gaan we samen!’ zegt ze vastberaden.

‘Trusten,’ antwoord ik vermoed. Ik leg mijn mobiel op de stoel naast mijn bed en trek mijn dekbed over mijn hoofd. Morgen zien we wel verder.

De laatste tijd is Emma fanatiek bezig met onze Franse familiegeschiedenis. Het boeit haar meer dan dat het mij ooit heeft gedaan. Op mijn dertiende verjaardag, bijna drie jaar geleden, vertelde mijn biologische vader ineens iets over zijn jeugd in Frankrijk. Veel meer dan dat op zijn eigen dertiende verjaardag zijn moeder overleed, was het trouwens niet. Dat vond ik toen een schokkend verhaal, waar ik best meer over had willen horen, maar Alain praat liever niet over zijn verleden. Over zijn vader heeft hij het nooit en ik heb niet de indruk dat hij hem mist, integendeel. Natuurlijk is dat niet voor niets. Ik weet zeker dat hij met deze actie van Emma niet blij is. Ze moet ermee ophouden. Twee jaar geleden heeft ze haar vader opgespoord, daar kreeg ze mij als bonus bij en nu jaagt ze weer achter een onbekende grootvader aan. Stel dat die man nog meer kinderen blijkt te hebben, dan moeten we daar zeker ook iets mee? Daar heb ik geen zin in. Van Alain weet ik wel dat hij opgroeide in de Picardie, aan de Franse Atlantische kust, en Tréport zal daar dan wel ergens liggen. Dat is best een bloedeind weg.

In de verte hoor ik de kerkklok, ik tel elf slagen, misschien zijn het er al twaalf. Volgende keer reageer ik niet. Stuurt ze maar een whatsappje, zo dringend is dit tenslotte niet. Regen striemt tegen mijn slaapkamerramen, de wind loeit om ons huis en door de takken van de bomen. Ik zie nu al op tegen die fietstocht naar school morgenochtend in de storm en regen. Helaas hebben we voorlopig nog geen kerstvakantie. Maar als het zover is blijf ik gewoon thuis, samen met Mees en Juul en mijn beste vriend Dennis. Dan ga ik echt niet in Frankrijk op zoek naar de een of andere vage opa. Emma kan me wat. Ik wil alleen maar keihard repeteren met de band, als we tenminste met Pasen mee willen doen aan het grote

concours voor schoolbandjes. Dat is mijn laatste gedachte tot de volgende ochtend.

Mijn mobiel maakt lawaai. Verdomme, daar zal je haar weer hebben. Nog half versuft grijp ik mijn iPhone om mijn zusje te skippen. Niet nodig, het is mijn wekker. Als een slaapwandelaar stap ik uit mijn bed. De nachten worden weer steeds langer en de dagen korter. Het liefst zou ik tot aan het voorjaar een winterslaap doen. Ik sleep me naar de badkamer die grenst aan mijn slaapkamer. De energiezuinige neveldouche verwarmt me nauwelijks waardoor ik nog meer zin krijg om terug onder mijn dekbed te kruipen. Kleumend droog ik me af en knoop een handdoek om mijn natte haren. Een paar dagen geleden ben ik samen met mijn ene moeder naar haar kapper geweest. Mijn halflange haar is nu kort aan de zijkant en ik heb een volle lok op mijn hoofd waar ik lekker met mijn handen doorheen kan woelen. Het is nog wennen als ik mezelf in de spiegel zie, want mijn haar is ineens veel donkerder, bijna zwart. Ik lijk daardoor meer op Marlies, wat wel grappig is omdat zij niet mijn biologische moeder is. Even was ik bang dat het te jongensachtig zou zijn, maar mijn kritische vriendinnen vinden het cool. Eenmaal aangekleed graai ik mijn boeken bij elkaar.

Tamelijk duf loop ik de eetkeuken binnen. Mijn twee moeders zitten al uitgeslapen aan het ontbijt, wat ik slecht kan verdragen gezien mijn eigen staat van zijn of beter van niet-zijn. Blijf uit mijn buurt, probeer ik woordeloos uit te zenden. Helaas staan hun voelsprietten nog op de sluimerstand, want mijn signalen worden niet opgevangen. Integendeel. Ze willen mijn onvoorwaardelijke aandacht. *Breaking News! Breaking News!* lijkt er met lichtgevende letters boven hun hoofden te zweven.

‘We hebben groot nieuws,’ verwelkomt Heleen me.

‘Als ik het niet dacht. Nou ik ook. Emma heeft een nieuw familielid ontdekt...,’ mompel ik voor me uit. Ze verstaan natuurlijk niet wat ik zeg, mijn woorden ploffen als losse flodders naast de

tafel. Laat ook maar zitten. Meer dan wat glazig naar ze knikken lukt me niet. Heleen schuift yoghurt en muesli naar me toe. Afwezig meng ik alles in een kom.

Marlies knikt enthousiast en zegt: 'Ik kan het zelf nog nauwelijks geloven.' Ze kijken me afwachtend aan en ergens onder mijn schedeldak daagt het dat er onmiddellijk een enthousiaste alerte reactie van me wordt verwacht.

'Wat kun je niet geloven? Vertel! Laat me niet langer in spanning,' probeer ik te doen alsof ik brand van nieuwsgierigheid. Wacht even. Misschien weten mijn moeders inmiddels al van het contact tussen Emma en de vader van Alain? Nèh, ze kijken elkaar zó gelukkig aan, dat kan niet daarover gaan. Het zal wel iets belangrijks in hun werk zijn. Regelmatig worden er kunstwerken van Marlies verkocht. De laatste jaren werkt ze meer driedimensionaal en daarmee is ze definitief doorgebroken. Een paar grote musea hebben werken van haar aangekocht, zelfs overzichtstentoonstellingen georganiseerd en ze exposeert ook regelmatig in toonaangevende Europese galleries. Maar dat gebeurt tegenwoordig zo vaak, dat ik eraan begin te wennen. Vorig jaar werd Heleen professor aan de TU Delft en dat was voor mij wél een redelijke verrassing. Vond ik best stoer van mijn moeder. Toen Emma bijna twee jaar geleden zomaar mijn halfzusje bleek te zijn, vond ik dat qua nieuwswaarde tamelijk verpletterend en verwarrend. Nu ben ik hartstikke blij met Emma, maar ik ben er toch een tijdje totaal van in shock geweest. Kortom, dat mocht waarachtig wel gróót nieuws heten. Ik hoop dat ze dat op deze stormachtige vroege ochtend niet gaan overtreffen. Marlies is al best oud en mijn andere moeder wordt over een paar maanden vijftig, dus nog een nieuw broertje of zusje zit er volgens mij niet meer in...

'Nou, omdat je zo aandringt,' onderbreekt Heleen mijn gedachten, 'zullen we je het maar snel vertellen.'

'Jullie weten de spanning wel lekker op te voeren,' zeg ik aardig.

‘Ach, zo groot is dit nieuws nou ook weer niet.’ Marlies doet een halfslachtige poging tot een bescheiden lachje.

‘Vertel het nou maar, ik moet naar school, tenzij ik me ziek mag melden,’ zucht ik. Helaas gaan ze niet in op mijn voorstel.

Heleen haalt diep adem. ‘Marlies is door een van de beste galleries van New York gevraagd voor een expositie. We gaan in de kerstvakantie naar de Big Apple om het te bespreken.’ Er valt een stilte. Mijn moeders proberen de impact van hun mededeling bij mij te peilen.

Ik neem een slok thee.

‘Zo hé, een expositie in de Verenigde Staten? Wat cool,’ zeg ik met oprechte bewondering in mijn stem. Ik ben meteen klaarwakker door dit verrassende vooruitzicht. Te gek zo’n reis en dan kan ik natuurlijk niet met Emma mee op opa-jacht. Lijkt me logisch, dat zal ze begrijpen.

‘Wauw, samen naar New York, niet te geloven! Dit is super,’ stotter ik van blijdschap.

Het duurt even voordat ik in de gaten heb dat mijn moeders onrustig op hun stoel draaien. Heb ik iets niet goed begrepen?

‘Flopsie, eh, helaas is het een beetje anders, Marlies en ik gaan samen. We moeten daar naar allerlei diners en sociaal gedoe, daar is voor jou niets aan...’

‘Dus, ik mag niet mee?’ herhaal ik een paar keer vol ongeloof.

‘Nee, ik bedoel... ja, sorry, we kunnen het echt niet helpen,’ verontschuldigt Heleen zich in alle toonaarden. ‘Maar Oot is volgens mij erg blij dat jij er tenminste bent met Kerstmis.’

Het vergt nogal wat van mijn incasseringsvermogen om ook meteen de voordelen te zien van deze teleurstelling, want zonder mijn oplettende moeders heb ik wel meer kans om de kerstvakantie op mijn eigen manier door te brengen. Dat is op zich niet verkeerd, maar het is ook fors balen dat ze me thuislaten, dus volhard ik nog even in lijdzaam zuchten.

‘We hebben serieus overwogen om je mee te nemen... Helaas

gaat dat niet, maar je mag gauw een andere keer mee. Dat beloven we!’ zegt Heleen.

‘Het is goed, ik begrijp het, geen probleem,’ stel ik ze gerust, ik wil hun plezier natuurlijk niet verpesten. Het helpt niet. Met bedrukte gezichten zwaaien ze me even later uit. Lekker is dat, nu voelen we ons alle drie schuldig...

In rap tempo fiets ik langs het grote huis van tante Mathilde, behalve mijn pianolerares ook mijn lievelingstante. Omdat de bomen kaal zijn is de Beukenhorst aan het eind van de indrukwekkende oprijlaan goed zichtbaar. Regen druipt van de takken, het is guur en nat. Nauwelijks ben ik de hoek om of het begint flink te hoven. In mijn regenpak ben ik op alles voorbereid. Dennis, Juul en Mees rijden mij tegemoet. Gelukkig zitten we ook dit vierde jaar in dezelfde stamklas en hebben we nog een paar gemeenschappelijke uren in ons rooster. Door de stevige tegenwind zwiept de regen in ons gezicht.

‘Wat een kloteweer, geef mij maar Paramaribo en een scooter,’ galmt Dennis met een zogenaamd zwaar Surinaams accent. Als hij dat doet moet ik altijd lachen. Hij heeft een Surinaamse vader en veel familie in Paramaribo, dus kan het erg goed.

‘Shit man, zo stom dat ik voor mijn verjaardag geen Vespa heb gekregen,’ klaagt mijn beste vriendin Mees nu gezellig mee. Geïrriteerd blaast ze een natte rode lok uit haar gezicht. Ze is een paar weken geleden als eerste van ons groepje zestien geworden. Ook al bereiken we deze respectabele leeftijd allemaal binnenkort, toch maakt niemand zich de illusie voortaan de twaalf kilometer naar school, en hetzelfde aantal kilometers terug, gemotoriseerd af te gaan leggen. Al onze ouders hebben beslist dat scooters levensgevaarlijk zijn.

In gesloten formatie trappen we ons dorp uit op weg naar de stad waar onze school staat, een van de oudste gymnasia van het land. Mijn vrienden zijn onder de indruk van het nieuws over Marlies.

‘Wat ze de laatste jaren maakt, vind ik cool. Mijn ouders wilden op haar vorige expositie iets kopen, maar ze schrokken zich kapot van de prijzen. Het meeste was trouwens al verkocht,’ zegt Mees.

‘Ik was even bang dat het grote nieuws was dat je in de kerstvakantie met je moeders mee naar New York gaat,’ mengt Juul, mijn andere beste vriendin, zich in ons gesprek. ‘Wij blijven deze kerstvakantie thuis, dus dan had ik het wel saai gevonden als...’

In volle vaart passeren we twee in regenpakken gehulde meisjes. Dennis begroet hen enthousiast, slooft zich ineens belachelijk uit en grijnst ze overdreven hartelijk toe. Onder een van de capuchons stijgt een koerend geluidje op als blijk van herkenning.

‘Ken jij die chicks?’ vraagt Mees nieuwsgierig eenmaal buiten hun gehoor.

‘Yep,’ mompelt Dennis afwerend.

‘Kom op, gast, leg even uit waarom jij ineens zo idioot doet,’ dringt Mees aan. Ze geeft een genadeloze imitatie van de manier waarop hij net bijna van zijn fiets viel. We staren hem pesterig aan. Het werkt.

‘Die ene ken ik ook niet, maar die andere woont sinds de zomervakantie bij ons in het dorp,’ vertelt hij.

‘Welke?’

‘De mooiste van de twee,’ antwoordt hij stoer.

‘Ja, dat schiet lekker op, in regenpakken met capuchons lijkt iedereen op elkaar,’ zeg ik.

‘Je ziet haar heus gauw, want ze zit sinds september bij mijn zusje op school, ook in vijf vwo. Ze speelt cello en ze zingt. Ze heet Sophie en haar moeder is de nieuwe veearts bij ons in het dorp. Raar dat ze jullie nooit eerder is opgevallen, mij namelijk wel,’ zegt hij stralend.

‘Leuk dat je ons zo in vertrouwen neemt over deze nieuwe vrie...’ Ik krijg geen kans om mijn zin af te maken.

‘Oo sorry, dat ik het niet eerder vertelde. Ze is bevriend met Laura en komt tegenwoordig vaak bij ons thuis. We vinden elkaar

chill, de liefde is wederzijds. Het is dus aan, geloof ik,' geeft Dennis trots al zijn geheimen prijs. Mees, Juul en ik zijn er stil van.

'Gefeliciteerd,' mompel ik, maar eigenlijk baal ik ervan dat hij mij dit niet eerder heeft verteld. Ik geloof dat ik die Sophie trouwens wél al eens heb gezien, bij Laura, toen ik Dennis vorige week kwam ophalen om samen te rennen. En als zij dat inderdaad was, dan heeft hij gelijk, ze is bloedmooi.

We naderen school en onze gedachten worden nu vooral in beslag genomen door een SO Grieks waar Mees en ik het eerste uur meteen mee moeten beginnen. Snel wringen we onze fietsen in de overvolle stalling. Klasgenoten begroeten ons, we lossen op in alle drukte voor onze kluisjes en banen ons een weg op de trap naar boven.

'Wist jij dat van Dennis en die Sophie?' vraagt Mees me nog snel voordat we in het lokaal achter onze tafels schuiven.

'Nee, best flauw trouwens dat hij daar nu pas mee komt. Maar als Dennis haar leuk vindt, moet ze inderdaad wel *very nice* zijn en heel wat kunnen...' fluister ik nog net hoorbaar voor Mees.

'Hoezo?'

'Nou hij is toch ook een tijd verliefd geweest op mij. Dus smaak heeft hij wel.'

'Zo hé, jij durft,' kreunt Mees en ze rolt veelbetekenend met haar ogen. Er wordt streng naar ons gekeken. Ik knik mijn vriendin zelfverzekerd toe. Mees steekt een vinger in haar keel en doet alsof ze verschrikkelijk moet overgeven, ik probeer niet te lachen waardoor ik heftig de hik krijg. We incasseren een laatste waarschuwing.

2

‘Hoe lang blijven jullie eigenlijk weg?’ vraag ik een tikje ongerust aan mijn moeders. In de gang staan twee enorme Samsonite-koffers met daarnaast nog een berg handbagage, zo te zien meer dan genoeg voor een wereldreis van minstens een jaar. De kerstvakantie begint volgende week, ik heb een goed rapport en toch vertrekken ze op deze koude zaterdagochtend zomaar zonder mij!

‘Maak je geen zorgen, schatje, we zijn hooguit drie weken weg. Maar we weten niet hoe het weer in New York is en we moeten nogal wat officiële openingen af, en...’

‘Nee natuurlijk, logisch,’ onderbreek ik Heleen snel. ‘En ik hoef er tenslotte niet mee te slepen, hoe graag ik dat ook zou willen,’ voeg ik eraan toe met een goed gelukte snik in mijn stem.

Deze grap had ik beter niet kunnen maken, ze voelen zich toch al zo schuldig. Mijn moeders putten zich opnieuw uit in excuses en verzekeren mij dat ik een volgende keer mee mag. Ik overtuig ze nog maar eens dat ik het niet meende en dat ze zich vooral niets van mijn gezeur aan moeten trekken. Zenuwachtig drementelen ze op en neer naar hun eigen appartement. Oot is bezig in de keuken, ik borstel Coos, mijn vaders lezen aan de grote keukentafel de weekendkranten en doen alsof zij volledig opgaan in al het wereldnieuws. Maar eigenlijk zitten we allemaal te wachten tot de taxi voorrijdt die mijn moeders naar het vliegveld zal brengen. Er valt weinig anders te verzinnen dan alles herhalen wat al is gezegd. Ik moet goed oppassen, naar mijn vaders luisteren en geen domme dingen doen. En zij moeten veilig

terugkomen, graag met een paar fluoriserende geel-blauwe New Balances. Nu ze op het punt staan om te vertrekken, probeer ik alles van hen goed op mijn harde schijf op te slaan. Ik heb best mooie moeders. Ze zien er altijd trendy uit. Marlies, de kleinste van de twee, draagt bij voorkeur kleren van Japanse ontwerpers en Heleen weet altijd het juiste te scoren bij modedesigners in Antwerpen, het liefst alles in het zwart. Vroeger schaamde ik me kapot voor mijn moeders, ze zagen er altijd zo opvallend uit. Een tandje minder had voor mij wel gemogen, zeker als ik het vergeleek met andere moeders, die gewoon een windjack of een fietsregenjas droegen met daaronder spijkerbroeken en gezellige kleurige truien. Marlies en Heleen leken toen ik nog op de lagere school zat soms rechtstreeks van de catwalk gestapt om mij tussen alle shows door nog even op te pikken. Vervolgens gingen ze thuis verbaasd zitten doen over het feit dat iedereen naar hen keek. ‘Alsof we iets van ze aan hadden,’ verzuchtten ze dan. ‘Was dat maar waar!’ heb ik ze regelmatig wanhopig toegesnuwd. ‘Kunnen jullie niet een beetje normaal doen? Denk verdomme ook eens aan mij!’ Dus beloofden ze me overdreven bedeesd dat ze voortaan zouden proberen twee grijze muisjes te worden, piep, piep, piep, en dat was natuurlijk weer het andere uiterste. Langzamerhand ben ik eraan gewend dat het bij ons thuis nergens op lijkt, alles altijd anders is, mijn familie een samengeraapt zootje, mijn ouders tegennatuurlijk en ons huis een poel van verderf. Tja, er wordt raar tegen ons aangekeken in het dorp waar wij wonen. Voor je het weet zit je in een bepaald hokje, soms lastig om je daar niets van aan te trekken.

Eigenlijk ben ik de laatste tijd ook best trots op mijn moeders, juist omdat ze zo allesbehalve doorsnee zijn. Niet alleen wat betreft hun uiterlijk, maar vooral om wat ze maken en doen. Mijn vrienden vinden het altijd leuk om met mijn moeders te praten omdat ze nooit iets gek vinden en ons stimuleren out of the box en kritisch te durven denken.

Af en toe ga ik mee met Heleen naar Delft als ze daar bij Bouwkunde college moet geven. Het is spannend om te zien hoe goed ze dat doet en hoe cool iedereen haar vindt. Emma is ook een keer mee geweest en die werd meteen door een student van mijn moeder uitgenodigd voor een feest. Nu heeft ze verkering met die jongen, Joris heet hij. Niet te geloven hoe ze het altijd weet te regelen. Wel logisch, want mijn zusje is ook heel chill.

‘Als die taxi niet snel komt, gaan we jullie zelf wel brengen,’ zegt Valentijn en hij slaat zijn krant dicht. Alain bromt instemmend en speelt demonstratief met de autosleutels. Gespannen kijken mijn moeders uit het keukenraam of ze al iets zien verschijnen.

Ik kan niet goed tegen afscheid nemen, het blijft een gedoe, vooral omdat iedereen meestal zo emotioneel wordt. En als ik eerlijk ben dan baal ik ervan dat ze dit jaar met Kerstmis weg zijn. Ze maken er altijd een feest van. Het is de eerste keer dat ik het alleen met mijn vaders en Oot vier. Maar het is een beetje kinderachtig om daarover erg te zeuren, want ik mag na kerst bij Emma in Amsterdam logeren en misschien gaan we samen ook nog een paar dagen naar Parijs.

De bel galmt door het huis. Iedereen stormt meteen de gang in. We helpen de koffers naar de auto te sjouwen. Oot omhelst eerst haar dochter Heleen en dan haar schoondochter Marlies. Mijn vaders geven nog wat goede raad en we wensen mijn moeders veel succes. De autodeuren klappen dicht. Ze zwaaien nog even achter het raampje van het Mercedes-busje en ik kijk ze na tot ze uit het zicht zijn verdwenen. Een beetje verkleumd en verdrietig loop ik ons huis binnen dat ineens nogal leeg en kaal lijkt, tranen prikken achter mijn ogen. Alain slaat een arm om mijn schouders en trekt me tegen zich aan. ‘Je zult zien hoe gezellig wij het met elkaar gaan hebben en hoe snel ze weer terug zijn.’

Shit, hier ben ik toch echt te oud voor, maar mijn vader zegt wel precies wat ik op dit moment wil horen. Gelukkig word ik

gered door mijn mobiel, ik krijg twee berichten. Mees vraagt of Juul en ik bij haar komen eten. Dennis wil morgenmiddag met me hardlopen, als het weer niet al te slecht is. Ik voel me door mijn vrienden gesteund in deze donkere dagen. Op weg naar Mees begin ik me zelfs op de kerstvakantie te verheugen.

3

‘Sophie zegt, Sophie denkt, Sophie doet... Verdomme man, je hebt het nergens anders meer over. Sophie praat zo cool, speelt zo schitterend cello, zingt zo fantastisch... Straks ga je ook nog beweren dat ze bij ons in de band moet... Dat je onwijs verliefd bent, is wel duidelijk, maar mag het alsjeblieft ook af en toe weer eens even over mij gaan,’ smee ik Dennis tijdens een korte rust. Buiten adem zoek ik steun op zijn schouder, maar Dennis staat alweer te trappelen om door te gaan. Omdat we laatst overmoedig beweerden dat we geen moeite zouden hebben met de marathon van New York, proberen we nu regelmatig te trainen. Als Marlies daar toch af en toe gaat exposeren lijkt ons dit een extra argument om mij een volgende keer wél mee te nemen. Hoewel ik me niet kan voorstellen probleemloos tweeënveertig kilometer te rennen. We hebben er nog nauwelijks tien achter de rug of de kramp in mijn kuit is al niet meer te harden en mijn bovenbenen beginnen te verzuren. Mijn vriend spurt nauwelijks hoorbaar naast mij voort en doet alsof mijn geklaag langs hem heen waait. Als je verliefd bent ga je zo te zien op vleugels.

‘Misschien moet je zelf ook eens knetterverliefd worden,’ raadt hij me aan. ‘Daar zou je enorm van opknappen, Joop. En de stem van Sophie doet me inderdaad denken aan die van Alicia Keys. Ze zou een aanwinst voor onze band kunnen zijn.’

‘Wel ja, doe normaal! Een paar weken geleden vergeleek je mij nog met Amy Winehouse. Je overdrijft altijd zo,’ breng ik met moeite uit, door een opkomende hoestbui stik ik bijna. ‘Please,

even stoppen, ik moet verschrikkelijk kotsen,' kreun ik.

Uitgeput hang ik weer op de schouder van mijn vriend, die mij nu vaderlijk op mijn rug klopt. 'Wind je toch niet zo op, Popje. Zo word je niet oud, hoor!'

'Doe even normaal, man. Binnenkort word ik gewoon zestien en Sophie komt niet in de band, zolang als ik leef...'

'Gelukkig gaat u daar niet alleen over, mevrouw Van Ravenzwaai.'

Ik stretch tegen een lantaarnpaal, Dennis maakt de veters van zijn veerkrachtige Nike Air Max opnieuw vast en roept dan: 'New York, *here we come!*' Op mijn oude schoenen race ik achter hem aan totdat we ons weer in hetzelfde tempo en in dezelfde cadans voortbewegen, beiden verzonken in onze eigen gedachten. Over die Sophie van hem wordt de laatste tijd veel gepraat in onze band. Ik heb haar een paar keer bij Laura gezien en ik heb haar zelfs een keer cello horen spelen. Volgens mij heeft ze het goed met zichzelf getroffen. Het valt niet te ontkennen dat ze er leuk uitziet. Tenminste als je van blond houdt en dat doet Dennis tegenwoordig. Ze heeft best een heldere stem, waar ze ongetwijfeld prima mee kan zingen. Ze deed ook heel aardig tegen mij, dus waarom doe ik zo moeilijk? Een beetje vernieuwing kan toch geen kwaad? Ben ik bang dat ze beter zal zijn dan ik? Eind februari wordt Heleen vijftig en Marlies wil dat we allerlei oude nummers op hun feest gaan spelen. Iedereen heeft het straks weer hartstikke druk met school, sporten, feesten en van die dingen. Het kost de laatste tijd steeds meer moeite om de band bij elkaar te krijgen. Dennis zal eerder bereid zijn extra te repeteren als Sophie meedoet. Ze is een jaar ouder dan wij en is vast snel op ons uitgekeken. Ben ik jaloers? Shit! Ja, dat ben ik, nou en? Ik twijfel regelmatig of ik wel met muziek door wil gaan en sowieso of ik wel goed genoeg ben voor de band. Maar waar ik vooral pissig over ben, is dat ik mijn beste vriend ineens moet delen met een ander.

'O ja, dat wilde ik je nog zeggen. Vanmorgen las ik toevallig

op internet dat je achttien moet zijn om je te mogen inschrijven voor een officiële marathon,' onderbreekt Dennis mijn gepeins.

'Pff, gast, had je dat niet eerder kunnen vertellen. Als ik dat had geweten...'

'Sorry, maar een beetje rennen is best goed voor je en het is toch gezellig samen.' Mijn vriend lijkt het te menen.

'Hoe is het nu tussen jou en Sophie? Ik wil gewoon een eerlijk antwoord.'

'Hartstikke dik aan,' lacht hij opgetogen. 'Helaas hebben we weinig tijd samen, want in de weekenden is ze vaak bij haar vader. Haar ouders zijn pas gescheiden. Ze hockeyst nog bij haar oude club...'

'Goh, wat leuk,' zeg ik meelevend. Zo zeg, Dennis weet wel van aanpakken. Het was me al eerder opgevallen dat hij sinds we in de vierde zitten een stuk stoerder is geworden. Hij is inmiddels bijna een kop groter dan ik. Twee jaar geleden was hij een half hoofd kleiner.

'Ik kan bijna niet geloven dat ze ook gek op mij is,' vertrouwt hij me toe. 'Ze is tenslotte een jaar ouder en zo cool. Ze is alles wat ik lekker vind: mooi, slim, stoer en toch ook heel meisjesachtig...'

'Ja, dat heb je me al een paar keer verteld en als ze inderdaad zo slim is als jij steeds beweert, dan is ze natuurlijk ook gek op jou!' verzeker ik hem terwijl ik geduldig probeer te blijven. Als zijn beste vriendin gun ik hem vanzelfsprekend al het geluk van de wereld. We hadden ooit een soort verkering, maar het werd al snel duidelijk dat we beter vrienden konden zijn. Gelukkig zijn we dat tot nu toe gebleven. Dennis is populair op school, niet alleen omdat hij er opvallend cool uit ziet met zijn korte dreads, maar vooral door zijn optredens met het schoolorkest en omdat hij ook vaak een hoofdrol speelt in het schooltoneel. Voor vaste vriendinnen had hij het tot nu toe te druk, maar met Sophie is hij ineens wel heel serieus. Of verbeeld ik me dat?

'Wat ben je stil,' vraagt hij bezorgd, 'is er iets?' We lopen samen mijn straat in. 'Je bent toch niet jaloers?'

‘Nee, waarom zou ik?’ reageer ik misschien net iets te snel.

‘Onze vriendschap staat nooit ter discussie,’ belooft hij. Hij slaat vriendschappelijk een arm om mijn schouders.

Ik geef hem een stomp tegen zijn borst. Enigszins opgelucht zeg ik: ‘Nee joh, wij zijn onafscheidelijk!’ Dennis broemt instemmend. Voor onze oprit geeft hij me een high five. ‘Komt ze volgende week op je verjaardag?’ vraag ik.

‘Natuurlijk wil ze dat, maar tweede kerstdag is geen handige dag om jarig te zijn. Ze gaat het proberen, heeft ze beloofd. Ik hoop dat jullie elkaar dan ook beter leren kennen. Zij is trouwens overmorgen jarig.’

‘Dan mag je wel opschieten of heb je al iets gekocht?’

Dennis lacht. ‘Hoe is het met die ontbijthandel van je?’

‘Onze Villa Eeckhoorn Ontbijtservice bedoel je?’

‘Ja, kan ik voor zondag iets bestellen?’

‘Natuurlijk. Hoe meer hoe beter!’

Hij steekt zijn duim op en rent de straat uit.

Ik loop de bijkeuken in, trap mijn renschoenen uit en race naar boven om te douchen. Het huis is stil. Oot zal nog wel bezig zijn in een van de stallen en ze eet vanavond bij tante Thil. Mijn vaders werken vandaag buitenshuis. Ik schud mijn natte haren naar achteren en plof op mijn bed.

Door een bericht op mijn mobiel schrik ik wakker. Kak, ik heb minstens een uur geslapen... Mees vraagt of ze nog even langs kan komen om samen een stuk te oefenen dat ze morgen moet spelen voor muziekles. *Nice!* app ik meteen terug.

Mijn vaders zitten al aan tafel, ik schuif bij ze aan. Ze hebben lekker gekookt. Alain stelt voor om weer eens samen naar Parijs te gaan, hij wil naar de tentoonstelling van Jeff Koons. Mijn vaders hebben nog steeds een piepkleine studio in de buurt van de Place Saint-Sulpice, waar zij vaak zijn en ik soms ook.

‘Emma wil deze kerstvakantie met me naar Parijs, dus...’ Ik word onderbroken door Mees, die met haar saxofoon onder haar

arm de keuken binnen stuift. Samen vertrekken we naar de zitkamer, waar de piano staat.

‘Ze is echt oké, Joop,’ valt Mees met de deur in huis.

‘Sorry, waar gaat dit over?’ Ik doe alsof ik hevig verdiept ben in een muziekstuk dat toevallig op de piano staat.

‘Luister je wel? Ik heb het ergens over, loser. Sophie is gewoon cool. Ik ben vandaag met haar naar huis gereden en er is echt helemaal niets mis met haar. Ze woont aan de andere kant van het dorp in het oude huis van de vorige veearts. Haar moeder heeft die praktijk overgenomen. Ze hebben er een dierenkliniek bij. Sophie heeft het me vanmiddag allemaal laten zien. Volgens mij vindt ze het langzamerhand wel best om hier te wonen. Ze heeft erg moeten wennen. Ik schaam me achteraf dat we in het begin zo moeilijk over haar deden. Juul vindt haar ook chill. We zijn het er eigenlijk allemaal over eens dat ze prima bij de band zou passen. Jij bent de enige die er een probleem van maakt. Ik mag haar en ik wil wel bevriend met haar zijn. Het klikte meteen.’ Mees kijkt me aan en ik probeer tot me door te laten dringen wat ze allemaal zegt. Sophie is cool, Mees is nu ook bevriend met Sophie, Sophie zingt prachtig, Sophie moet in de band, Sophie dit, Sophie dat, Sophie kan me wat. Volgens mij is ze een gigantische flirt en pakt ze iedereen in, inclusief mijn beste vriendinnen, maar dat valt niet te bewijzen.

‘Waarom zeg je niets?’ vraagt Mees ongeduldig.

‘Ja, shit, wat moet ik zeggen. Mijn beste vriend vrijt met haar en mijn beste vriendinnen kussen inmiddels de grond waarop ze loopt. Wat heb ik daar dan nog aan toe te voegen? We zullen wel zien. Als jullie al hebben besloten dat ze in de band moet, kan ik toch moeilijk zeggen dat ze op moet rotten?’ Ik voel dat ik razend begin te worden. Maar waarom? Ben ik bang om toe te geven dat ik diep in mijn hart eigenlijk jaloers ben op Dennis? De vlammen slaan me uit als ik die gedachte ook maar een fractie van een seconde tot me door laat dringen. Stop! Niet aan denken!

‘Verdomme, er is nog niets besloten. Joop, wat kun je soms toch bekrompen doen. Je bent gewoon bang voor een verandering in je leven.’

‘Nee, nou wordt-ie goed. Hallo, alsof ik niet genoeg te dealen heb met veranderingen. Eerst een nieuw zusje, mag ik u even herinneren, en als het aan haar ligt straks ook nog een nieuwe grootvader en dan moet ik nu zeker weer een nieuwe vriendin. Daar heb ik dus geen zin in. Jij hebt makkelijk praten. Jouw leven is een stuk overzichtelijker dan het mijne. Hou toch op!’ bries ik woest, vooral op mezelf.

‘Laten we er alsjeblieft geen ruzie over maken. Sam en Koen zien Sophie ook zitten en zij zijn ervoor dat ze met ons meedoet.’

‘Nou, dat bedoel ik, Sam en Koen vallen op blondjes!’ zeg ik cynisch. Mees begint keihard te lachen. Ze pakt razendsnel een kussen van de bank en geeft me een mep om mijn oren. ‘Niet doen, anders gaat m’n haar door de war,’ roep ik terwijl ik haar aanval afweer en ook moet lachen. Mijn woede verdwijnt net zo snel als dat hij opkwam.

‘Kort haar is veel meer gedoe dan lang haar. Dat had ik je van tevoren zo kunnen vertellen. Als je ziet wat Juul er allemaal in moet smeren om het een beetje de lucht in te krijgen...’

‘Ja, jij hebt makkelijk praten met die prachtige bos rode krullen, dat zit altijd.’

‘Zo is het maar net, als je haar maar goed zit. Dus ophouden met zeiken. Je gedraagt je voortaan aardig en beleefd tegen Sophie, en anders doe je maar alsof. Samen zingen verbreedert, dat ga jij nog eens meemaken!’ verzekert Mees me vrolijk.

‘Laten we nu maar wat spelen, daar kom je toch voor,’ zeg ik opgewekt en snel laat ik mijn vingers over de toetsen huppelen.

‘Inderdaad en schrik niet, ik wil een heel oud nummer spelen. Het heet Petite Fleur,’ verontschuldigt Mees zich. Ze laat een paar verfrommelde velletjes zien. Ik bekijk ze even en besluit om maar gewoon te beginnen.

Het is jazzy muziek en het is vertrouwd en relaxed om Mees te begeleiden. Even verbeeld ik me dat ik in een oude rokerige kroeg lekker mee zit te jammen. Net als in die oude Franse films waar Alain zo dol op is.

‘Het enige wat ontbreekt is een brandende peuk in m’n bek en een fles bier op de piano,’ zeg ik stoer tegen Mees.

‘Nou daar kan ik zo voor zorgen als je wilt,’ biedt mijn vriendin aan. Van haar en Juul weet ik dat hun broertjes Sam en Koen roken, drinken en vaak blowen.

‘Nee, dank je,’ zeg ik snel. ‘Mijn vaders worden gek als ze me daarop zouden betrappen.’

‘Al die ouders van jou sporen echt niet. Die denken volgens mij nog steeds dat je zes bent in plaats van bijna zestien.’

Misschien heeft ze gelijk. Maar sinds Emma er vaak is lijken mijn ouders iets minder overbezorgd. ‘Het valt tegenwoordig best mee,’ zeg ik.

Mees geeft geen commentaar, ze trekt spottend een wenkbrauw op, sabbelt luidruchtig op het mondstuk van haar saxofoon en dan concentreren we ons op de muziek. Aan het eind van de avond zijn we tevreden. Ze speelt Petite Fleur moeiteloos uit haar hoofd en belooft me dat ze het tot morgen zal onthouden.

Onzeker over alles wat ze net vertelde zwaai ik haar uit. Die Sophie is dus een feit. Ach, wat kan het schelen. Zo lang ze maar op afstand blijft heb ik er geen last van. Hoop ik.